

Sygn. akt I CSK 327/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w P.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 października 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. przyznaje adwokatowi P. A. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;

III. zasądza od M. S. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Nie w każdej sprawie, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy też wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda M. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 26 października 2020 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący nie wskazał wprost na jakąkolwiek jego przesłankę, jednakże zaprezentowane w skardze wywody pozwalają na przyjęcie, że chodzi o przesłankę z art. 398⁹ §1 pkt. 4 k.p.c. Przesłanka oczywiście uzasadnionej skargi kasacyjnej jest związana przede wszystkim z interesem prywatnym skarżącego. Wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący i miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo w sytuacji, kiedy podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób niewątpliwy.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie prowadzi ostatecznie do wniosku o oczywistej zasadności skargi. Skarżący w swoich rozważaniach, na okoliczność dowiedzenia zasadności jego skargi stwierdził, że w przedmiotowej sprawie wszystkie okoliczności faktyczne nie zostały ustalone przez Sąd w sposób prawidłowy bowiem postępowanie dowodowe zostało ograniczone jedynie do kilku z kilkudziesięciu świadków zgłoszonych w pozwie i do końca postępowania dowodowego pozostały niewyjaśnione okoliczności,

co do stanu faktycznego sprawy, a Sądy I oraz II instancji wadliwie oceniły, iż przesłuchanie świadków nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powyższego stanowiska w żaden sposób jednak nie uzasadnił. Tymczasem, jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, nie jest więc uchybieniem procesowym pominięcie dalszych dowodów, gdy w świetle zebranego materiału okoliczności istotne stały się między stronami niesporne, a dalsze dowody miałyby jedynie służyć naświetleniu okoliczności towarzyszących, nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z 27.08.1970 r., II CR 377/70, LEX nr 6781), albo zmierzałyby do wykazania okoliczności, które zostały udowodnione zgodnie z twierdzeniami strony. Fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia to taki, którego wykazanie nie ma znaczenia ani dla udowodnienia podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, ani dla udowodnienia merytorycznych zarzutów podnoszonych w sprawie. W ocenie Sądu Najwyższego uszło uwagi skarżącego, że pominięcie dowodu może być uzasadnione, gdy ma on wykazać fakt bezsporny, nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy lub udowodniony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy lub w sytuacji, kiedy dowód zmierza jedynie do przedłużenia postępowania. Mając to wszystko na względzie należało ponadto stwierdzić, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok SN z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, niepubl.). Samo pominięcie określonego dowodu/dowodów nie oznacza, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa, w szczególności poprzez zastosowanie nieistniejącego przepisu, niezastosowanie przepisu istniejącego, oczywisty błąd w subsumpcji, czy też wydanie niewykonalnego orzeczenia. Tymczasem w przedmiotowej sprawie skarżący nie wykazał, że objęte jego skargą kasacyjną orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...) jest sprzeczne z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, czy to odnośnie do reguł wykładni, czy też błędów w subsumpcji, poprzestając jedynie na wysoce ogólnych subiektywnych

stwierdzeniach i wnioskach. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. została przez skarżącego w sposób właściwy dowiedziona. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.